

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Teresa Hill

Lebilincselő ügyfél

Susan Crosby

Szenvedély a négyzeten

Cathy Gillen Thacker

Emily megoldja

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információátvitelő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Teresa Hill, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Mr. Right Next Door* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Mátyás Mária

© Susan Bova Crosby, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *His Temporary Live-In Wife* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Járdán Eszter

© Cathy Gillen Thacker, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *A Baby for Mommy* (Harlequin Mills&Boon, American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 348. számában, 2023.

Átdolgozott kiadás

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-651-7

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Teresa Hill

Lebilincselő ügyfél

1. FEJEZET

Kim Cassidy ragyogó arccal lépett ki a gépből az atlantai reptéren, és egy szálfatermetű egyenruhás nyakába ugrott. A szőke rendőr, aki a kijáratnál várta, a bátyja volt, Jackson.

– Azt akarod, hogy még jobban megöszüljek? – kérdezte Jackson, és sokáig szorította magához a hűgát.

Kim szótlanul ölelte, aztán elhúzódtott, és rámosolygott a bátyjára.

– Már megint a szolgálati jelvényeddel hadonásztál?

– És ha igen? – kérdezte Jackson a megbánás legkisebb jele nélkül.

Három lépéssel mögötte ott álltak a repülőtéri biztonsági szolgálat emberei, és gyanakodva méregették. Odaintett nekik, és azt mondta:

– Innen már átveszem. Nem tévesztem szem elől.

Kim felnevetett.

– Jöjjön velem ellenállás nélkül, kisasszony, akkor nem kell kézi bilincset használnom – közölte Jackson, és elhúzta a kijáratától.

A biztonsági őrök érthető módon dühöseket voltak. Néhányan, akik együtt utaztak Kimmal a Heathrow-ról Atlantába, döbbenet néztek utána. Nem tudhatták, hogy Kimet gyakorlatilag mindig a rendőrség fogadja, amikor hazaérkezik.

– Szóval kalózek támadtak meg benneteket, mi? – kérdezte Jackson, és fejcsóválva a vállára dobta Kim csomagját.

A lány megint elnevette magát.

– Csak egypár – mondta.

– Én ezt másképp hallottam.

Kim felsóhajtott. Ahogy a bátyját ismerte, már mindent részletesen kiderített, és valószínűleg többet tudott, mint ő, annak ellenére, hogy több ezer kilométerre volt a helyszíntől. A gondoskodása halálra idegesítette, de meg is hatotta. Néha jó volt érezni, hogy törődik vele.

– Most tényleg nem tehettem róla – hangsúlyozta. – A napozófedélzetem hevertem egy nyugágyban, és teljesen gyanútlanul kortyoltam az italomat, tudod, egy olyan remek kis koktélt papírerőnyővel, amikor hirtelen...

– ...kalózek támadták meg a hajókat.

Kim először viccnek gondolta az egészet. A földközi-tengeri körutazást a luxushajón úgy nyerte, és erre mi történik? A hajót kalózek támadják meg. Ilyen is csak Kimberly Cassidyvel eshet meg! Egészen addig azt hitte, hogy a kalózek már évszázadokkal azelőtt kihaltak.

– Na de ilyet, Jax – folytatta –, te tudtad, hogy ma is kalózek tartják rettegésben a hajósokat? Én nem is sejtettem...

Jackson csak ránézett egy pillanatra, aztán felnyitotta a mobiltelefonját. Megnyomott egy gombot, a füléhez emelte a készüléket, és beleszólt:

– Itt van velem, épen és egészségesen... Igen, úgy másfél óra múlva, ha kiteszem a kék fényt.

– Jackson, nincs jogod használni a kék fényt és a szirénát – figyelmeztette Kim, és megpróbálta kivenni a férfi kezéből a telefont. A bátyja rezzenéstelen arccal olyan messzire tartotta, hogy ne tudja elérni, aztán lecsukta, és elsüllyesztette a zsebében.

– Még mindig elővehetem a bilincset – jegyezte meg.

– Akkor mostantól egy szót sem szólok – mondta Kim –, sem az utazásról, sem a férfiről, akivel útközben megismerkedtem.

Jackson felkapta a fejét.

– Miféle férfiről?

Kim sugárzóan elmosolyodott.

– Ó, Jax – sóhajtott fel álmodozóan –, azt hiszem, nem, biztos vagyok benne, hogy beleszerettem.

A bátyja rámeredt. Hirtelen megállt, és a mögötte igyekvő tömeget is megállásra kényszerítette. Az emberek türelmetlenül morogtak, halkan szitkozódtak, és nagy ívben kikerülték őket. Mindenki sietett, hogy minél előbb megkapja a csomagját.

– Mondd, hogy nem a kalózok közül való! – dörrent rá a húgára.

– Ugyan már! – kiáltott fel Kim felháborodottan.

Jackson megkönnyebbülve bólintott.

– Már attól tartottam, be kell zárjalak egy cellába, hogy észhez térj.

– Hiszen éppen ő mentett meg a kalózoktól! – mondta Kim. A szeme ragyogott, miközben a történetekre gondolt.

– Ó! – mondta a bátyja, és megint elindult. – Csak nem rendőr?

– Nem.

– Akkor katona? – próbálkozott tovább Jackson.

– Nem, nem az, éppen csak ott volt, és... hihetetlen az egész! Biztonságba helyezett, és segített visszaverni a támadást. Tetszeni fog neked, Jax, ha meglátod.

– Csak nem akarod bemutatni?

– Néhány nap múlva itt találkozunk, de először haza kellett mennie.

– Hova haza?

– Kaliforniába.

– Kaliforniába? Nem tetszik nekem az a pasas.

– Még nem is láttad, Jax! Nem utálhatod csak azért, mert Kaliforniában él.

– Már hogyan utálhatnám! – jegyezte meg a bátyja mindenre elszántan.

Áthaladtak a nyüzsgő várótermen, aztán a mozgólépcsőn elindultak a csomagkiadás felé. Kim a bátyjához bújt. Amióta az édesanyjuk négy évvel azelőtt rákban meghalt, a testvérek még szorosabban összekapaszkodtak. A családja – Jackson és a felesége, meg a két férjezett nővérük – jelentette Kimnek az egész világot.

Az apjuk szintén rendőrként szolgált, mint Jackson, de lelőtték egy bolti rablásnál, amikor Kim két éves volt. A tizenegy éves Jackson akkor kezdett atyáskodni a három húga fölött. Kicsit túlzásba is vitte időnként. Kim mára már huszonnégy éves volt, és úgy gondolta, a bátyjának lassan hozzá kell szoknia, hogy tud magára vigyázni.

– Legyél kedves hozzá, ha itt lesz, jó? – kérte Jacksont, amikor odaértek a futószalaghoz, amelyen még nyoma sem volt a csomagoknak. Tudta, hogy megtalálta az igazit, Eric álmai férfi! Természetesen ez egy kicsit őrült történet, amolyan igazi románc.

Jackson nagyot sóhajtott mellette. Kim belekarolt.

– Tudom, mit akarsz mondani. Ilyen rövid idő alatt nem lehet komolyan beleszeretni valakibe, igaz?

Jackson a szeme sarkából nézett rá.

– Még a nevét sem mondtad meg.

Kim megrázta a fejét.

– Hogy azonnal utánanézhess az FBI számítógépes rendszerében, ugye?

A bátyja megvonta a vállát. Ő nem talált benne semmi rendkívülit, hogy a húga minden udvarlóját leellenőrizze.

– Egy frászt! – jelentette ki Kim. – Eszem ágában sincs elárulni a nevét!

– Tényleg nagyon édes a kislány. – Harry hangja hallatszott Nick Cavanaugh vezetékek nélküli fejhallgatójából, miközben követte a fiatal nőt és a kísérőjét az atlantai repülőtéren.

– Kiderítettétek, hogyan jutott be a fickó a lezárt területre? – kérdezte Nick halkán. Azok az idők már elmúltak, amikor a titkosügynökök a ruhájukba rejtett mikrofonba beszéltek. Most egyszerűen csak úgy tűnt, mintha telefonálna.

– Ugyan már, Nick, ne tégy úgy, mintha nem vetted volna észre. Ennivaló a kicsike – lelkendezett Harry.

Nick csak hümmögött. A jobb válla sajgott, ami állandóan az ügyetlenségére emlékeztette.

A balszerencsés ugrás a luxushajó fedélzetén eszébe jutatta, hogy már nem húszéves.

- Úgy hallottam, órákon át figyelted a napozófedélzeten. Nem tudom, hogyan bírtam volna ki.
- Ezért fizetnek olyan remekül – morogta Nick.

A főnökei a titkosszolgálatnál feltételezték, hogy elboldogul egy észbontó bikinis szépség látványával, és közben még a munkáját is el tudja végezni.

- Szóval hogyan jutott át a pasas a biztonsági szolgálaton?
- Azt mondta, hogy rendőr.
- Egy rendőr várta a repülőtéren? Mit követhetett el ez a nő, mielőtt hajókázni ment?
- Nem láttad, hogyan üdvözölte a pasast – jegyezte meg Harry a fülébe. – Nem hiszem, hogy őrizetbe akarta volna venni. Várj egy pillanatot, ellenőrizzük, hogy tényleg rendőr-e.
- Várok – mondta Nick, és közben továbbhaladt.
- Talán nem is olyan szende ártatlanság, mint amilyennek tűnik – duruzsolta tovább Harry. – A hajón egy kis flört, aztán otthon várja a barátja.

- Erről fogalmam sincs, Harry.

Miután visszaverték a kalóztámadást, az utolsó pillanatban döntötték el, hogy Kim Cassidyt továbbra is megfigyelés alatt kell tartani. Eddig semmit sem tudtak róla azon kívül, hogy kapcsolatban állt a férfival, akit kerestek. Még hozzá igencsak bensőséges kapcsolatban. Ebben a pillanatban a fiatal nő és a szőke óriás hirtelen megállt a tömeg közepén, úgyhogy Nicknek nem maradt más választása, feltűnés nélkül elhaladt mellettük. A tülekedésben véletlenül hozzáért a nő vállához, és szőke haja az arcát súrolta. Mennyei illat csapta meg az orrát. Önkéntelenül is majdnem megállt. Már a hajón észrevette, milyen csodás az illata, a látványa pedig napok óta nem hagyta nyugodni.

Órákon át kellett Kim Cassidyt a napozófedélzeten figyelnie. Ott feküdt az észbontó sárga bikinijében, ő meg nézte. Akkor is nézte, amikor a lány bekrémezte magát. Láta, ahogyan tarka koktélokat iszogat, és megnyalja az ajkát. Azt is látta, amikor tökéletes hasára gurult, aztán kibontotta a bikinifelső pántját a hátán. Aranybarnára sült bőrét figyelte, miközben egy kollégája a fülébe sűgva kérdezte, mennyit fizetne Nick, ha egy vödör jeges vizet loccsintana a nőre, hogy felugorjon, és a bikinifelsőt persze a napozóágyon hagyja.

Nick nagy levegőt vett, miközben a gyötrelmekre gondolt, amelyeket eddig Kim Cassidynek köszönhetett.

- Mit mondott most? – kérdezte Harry a fülében. – Nem szerelemről beszélt?

Nick megmerevedett. Ha a dologba szerelem is vegyül, minden iszonyúan bonyolult lesz. Ezt tudta a sokéves tapasztalatából. Azok az emberek, akik szerelmesnek gondolják magukat, kiszámíthatatlanul, logikátlanul, néha hihetetlenül bután viselkednek. Felizgatják magukat, megsértődnek, bosszúért lihegnek, és közben tönkreteszik az életüket, és gyakran másokét is.

- Felvette? – kérdezte Nick. – Nem tudjuk visszahallgatni?

A háttérzaj erős volt, de időközben Kim Cassidy hangja olyan meghitté vált számára, hogy ezer közül is megismerte volna. A kollégái elől eltitkolhatta az állapotát, de maga elől nem. Már napok óta nem tudta kivenni a fejéből a lány dallamos, délies hanghordozását. Az elmúlt két napban a szavai ott visszhangzottak a fülében, amikor elaludt, és olyan dolgokat álmódott tőle, hogy verejtékben úszva riadt fel, aztán az éjszaka további részében szó sem lehetett alvásról.

A nevetése, a ragyogó mosolya... Ahogy megvillant gyönyörű kék szeme... És újra meg újra a bikinis alakja...

A kollégái ugyan azt gondolták Nickről, hogy egy robot, de nem volt az, csak fegyelmezett és koncentrált. És jobban tudta leplezni az érzéseit, mint a többiek. Ráadásul rendkívül gyanakvó volt, különösen a szép nőkkel szemben, akár ártatlanok, akár nem.

Ebben a pillanatban éppen ezt hallotta:

- Azt hiszem... nem... biztos... beleszerettem.

Nick felsóhajtott.

- Ehhez mit szólsz? – hallotta Harry hangját. – Megtette a hatását, hogy Weyzinski az utóbbi napokban nem szállt le róla. Ő a kiválasztott.

– A pokolba is, Harry, nem tudom.

Csak remélte, hogy Eric Weyzinski valóban olyan komolyan gondolja, ahogyan állítja, és nemcsak flörtölt a hajón, hanem valóban eljön ide, hogy meglátogassa Kim Cassidyt, vagy a lány utazik hozzá, és így elvezeti őket is a célhoz.

Mert Nick emberei alaposan elrontották a dolgot, amikor az utasok leszálltak a hajóról. Szem előtt tévesztették Weyzinskit, ráadásul még mindig nem lehetett tudni, hogy ő-e az, akit keresnek.

Ez volt Nick munkája: megtalálni a bűnözőt, kivonni a forgalomból, aztán rátérni a következő esetre. Ebből állt az élete, és jól is volt ez így.

– Figyelj ide – hallotta Harry hangját –, a pasasnak, aki a nőt kíséri, szolgálati jelvénye van. Rendőr Magnolia Fallsban, ez egy kisváros Atlantától északra. Úgy látszik, a kicsike is ott lakik. Egyébként a pasast is Cassidynek hívják.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a férje? – dörmögte Nick.

– Akkor biztosan nem újságolta volna el neki egy luxusútról visszatérve, ahová egyedül ment, hogy szerelmes – jegyezte meg Harry.

Nick megvonta a vállát. Látott már olyan boldogtalan feleséget, aki ezt a férje képébe vágta.

– Megyek tovább – mondta halkán. Elhagyta az újságosbódét, amely mögött elbújt, aztán ismét rájuk ragadt.

Elérték a mozgólépcsőt, Nick kegyetlenül félretolt egy idősebb párt meg egy kisgyerekes nőt, és megint hallótávolságban volt. A térde fájt, a válla sajgott. Már nem volt olyan fitt, mint régen, a kis közelharc a kalózokkal figyelmeztette az idő múlására. Hirtelen öregnek érezte magát. Öregnek és cinikusnak. De még mindig jobban végezte a munkáját, mint a legtöbben. Harmincnyolc év még nem kor egy titkos ügynöknél.

A társaival egy olyan kalózcsapat vezetőinek nyomában voltak, amely Észak-Afrika partjainál áll lesben az elhaladó hajókra vadászva. A kalózok kezdetben kisebb hajókat csákyáztak meg, és mindent elraboltak, amit csak tudtak. Aztán egyre nagyobb célokat tűztek ki maguk elé, először luxusjachtokat, most pedig óceánjárókat támadtak meg. A következmények beláthatatlanok voltak: túszejtés, hatalmas váltságdíj-követelések, terrorizmus... Ideje volt leszerelni őket.

A titkosszolgálat fülest kapott, és Nick az óceánjáró fedélzetén volt, amióta a hajó nyolc nappal azelőtt kifutott a római kikötőből.

A hajón hatszáz fős személyzet és nyolcszáz utas tartózkodott, közöttük a csinos, fiatal szőke nő, akit Nick megfigyelt. A férfi, akivel olyan sok időt töltött, kapcsolatban állt a kalózokkal, és valószínűleg segítenie kellett volna, hogy a hatalmukba kerítsék a hajót.

Eric Weyzinski csak nagyon későn került Nick és a csapata látókörébe, mivel sok gyanúsított volt, és a rendelkezésre álló rövid időben nem tudtak mindenkit ellenőrizni. Mire eljutottak Weyzinskiig, már majdnem vége volt az útnak. És aztán Weyzinski a kikötőben lerázta az emberüket. Az egyik nyom, amely elvezethetett hozzá, Kimberly Ann Cassidy volt a georgiai Magnolia Falls nevű városkából, persze csak ha az adataik helytállóak.

Nicknek éppen hogy csak sikerült Kim gépével visszajönnie az Egyesült Államokba, és az atlantai repülőtéren már várták a kollégák. Még azt sem tudták, hogy a Kim Cassidy a valódi neve-e. Azt sem tudták, hogy együttműködik Weyzinskivel, vagy csak végtelen áldozat. Éppen ezt kellett Nicknek kiderítenie.

– Odakinn vár egy kocsi – hallotta Harry hangját. – Egy égővörös Lexus kupé. Bocs a színe miatt, de a járgány csak úgy repül, ha arra lenne szükséged.

Aztán elmondott még néhány dolgot Kim családjáról, amire Nick megint csak sóhajtott. A nőnek rendőr a bátyja, rendőr volt az apja, aki már meghalt, és egy csomó rokona van ugyanabban a városkában. Egy olyan városban, ahol mindenki ismer mindenkit.

– Találd ki, mi a foglalkozása! – mondta Harry nevetve. – Általános iskolai rajztanár!

Szóval egy kedves, elbűvölő, tökéletesen ártatlannak tűnő általános iskolai tanárnőt követnek, aki egy összetartó család legkisebb gyermeke, egy szolgálat közben hősi halált halt rendőr lánya.

Nick megint felsóhajtott. Kim Cassidy beleszeretett egy férfiba, aki minden valószínűség szerint bűnöző, neki pedig ki kell használnia őt, hogy a pasas közelébe férkőzzön.

– Odalesz érted, még mielőtt ennek az egésznek vége lenne – jegyezte meg Harry.

Nick megkönnyebbült, amikor a csomagja mindjárt az elsők között felbukkant. Így nem kell lemondania a technikai játékszerekről, amelyek megkönnyítik a munkáját. Lekapta a futószalagról a táskát, az egészséges vállára vetette, és igyekezett nem bicegni a sérült térdével a súly alatt. Harrynek valahol a közelben kellett lennie, mert halkan felnevetett, és megjegyezte:

– Öregszel, Nick.

– Szemmel tartjátok a nőt? Akkor megyek a kocsihoz – válaszolta Nick.

– Igen, és egy másik kocsit is ráállítunk, ha téged kiszúrna.

– Hogyan szúrna ki egy falusi rendőr, aki még azt sem tudja, hogy követik? – dörmögte Nick.

Ahogy kiért a várócsarnokból, azonnal észrevette a kicsi, égővörös sportkocsit, amely úgy festett, mintha szükség esetén valóban fel tudna szállni. Megmutatta a jelvényét a fiatal kollégának, aki a kocsi mellett állt.

– Ez az öné, uram – mondta a fiatalember, és a kezébe nyomott egy mappát a legfrissebb információkkal.

– Köszönöm. – Nick betette a táskáját a parányi csomagtartóba, és óvatosan beszuszakolta magát a kormány mögé, nehogy a sajtó térdét beverje a kormánykerékbe vagy a műszerfalba. Harry megint nevetett.

– Te átokfajzat, direkt választottad ezt a kocsit, igaz? – mérgeződött Nick. A kollégák napok óta a korával és a sérüléseivel viccelődtek. Megmerevedett, és a hosszú út után minden csontját érezte. Vajon mennyi időt ad neki a következő napokban a kis szőke, hogy kipihenje magát?

Nick begyújtotta a motort, és ütközésig hátrátolta az ülést, hogy hosszú lába elférjen. Beállította a tükröket, és meglátta a kisvárosi rendőr kocsiját éppen ott, ahol Harry mondta. Bizonyára nem lesz nehéz követnie. A szeme sarkából figyelte őket, a fejét nem fordította oda. Kim Cassidy nevetett, és fesztelenül boldognak tűnt. A bátyja még mindig komor képet vágott. Persze igencsak főhet a feje az elbűvölő húga miatt, aki ilyen nyíltszívű és gyanútlan. Mr. Cassidy bizonyára nem örült neki túlságosan, hogy a húga egyedül utazott el. Kim Cassidy olyan lánynak tűnt, aki gyakran kerül bajba. Főképp férfiakkal.

Nick már a hajón is valami furcsa vágyakozással figyelte, ami semmiképpen nem függött össze a munkájával. Egyszerűen csak úgy jött. Minél idősebb és cinikusabb lett, annál inkább szeretett volna hinni benne, hogy vannak ilyen emberek is, mint ez a nő: fiatalok, ártatlanok, gondtalanok, vidámak. Csinosak és őszinték, minden számítás nélkül.

Kim Cassidy egy másik világ része. Annak ellenére, amit a hajón látott, Nick biztos volt benne, hogy nem olyan ember, aki belemegy egy futó románcba.

Nick követte a rendőrautót a nem túl sűrű forgalomban. Másfél óra múlva megérkeztek Magnolia Fallsba, és a rendőrautó megállt a ház előtt, amelyet Harry megadott.

Tekintélyt parancsoló régi ház volt, amelyben valószínűleg több lakás is helyet kapott, vagy pedig Kim Cassidynek több jövedelme van, mint amennyit egy általános iskolai tanárnő keres. Nick egy fél háztömbbel távolabb állt meg, és figyelte, ahogy Mr. Cassidy beviszi a húga táskáját, aztán elbúcsúzik tőle. Harry emberei ebben a pillanatban valószínűleg azzal voltak elfoglalva, hogy csatlakozzanak Kim Cassidy vonalas telefonjára. Ettől eltekintve azonban mostantól Nické a főszerep. Ebben a pillanatban a szemben lévő ház ablakába kikönyökölt egy töpörödött kis öregasszony, és bámulni kezdte. Szóval kezdődik, a kisvárosi szomszédok mindent tudni akarnak!

– Harry – szólta bele Nick a mikrofonjába –, figyelnek. Tovább kell állnom.

– Szerencséd van – mondta Harry –, Kim Cassidy háza mellett éppen most nyílik egy új panzió. Megpróbáltam neked szobát foglalni, de azt mondták, hogy csak a jövő héten nyitnak meg. Ha becsöngetsz, és előveszed a legeragadóbb mosolyod, talán rá tudod venni őket, hogy tegyenek veled kivételt. Egy próbát megér. És aztán, ha már bent vagy, próbálj meg keleti szobát kapni, lehetőleg az első emeleten, onnan beláthatsz a kicsike lakásába.

Nick halkán elkáromkodta magát. Verejték ütközött ki a homlokán a gondolatra, hogy még többet fog látni Kim Cassidyből, mint amennyit eddig is látott. De hát szolgálatban van, és ez a

feladata.

Lassan a szállodához gurult a piros sportautóval.

Sűrű, sötétbarna hajába túrt, és megdörzsölte az állát. A haja túl hosszúvá nőtt, le kellett volna már vágatnia, az álla borostás. Azonkívül semmire sem vágyott jobban, mint egy zuhanyra, tiszta ruhára és egy kényelmes ággyra.

Miközben a ház felé tartott, igyekezett kedves képet vágni, ártatlan benyomást kelteni, ugyanakkor jelezni, hogy a kimerültség határán van, és sürgősen szállásra van szüksége.

Egy melegítőnadrágot és pólót viselő idősebb nő nyitott ajtót, a kezében portörölt tartott. Vajon a takarítónő vagy a tulajdonos? Nicknek gyorsan kellett döntenie. Ha szobát akar Mrs. Bakertől, biztosan nem szerencsés úgy kezdeni, hogy takarítónőnek nézi.

– Szólítsd egyszerűen asszonyomnak – segítette ki Harry –, mint a déli úriemberek.

Szóval Harry látja őt! Nick gyűlölte, ha figyelik, de ha munkáról volt szó, Harryben meg lehetett bízni.

– Asszonyom – mondta kedvesen mosolyogva, és egy kicsit meghajolt –, túl korán jöttem, ha szobát szeretnék?

– Hát az biztos. – Mrs. Baker ránézett, tanácstalanul meglóbálta a porrongyot, és ezzel porfelhőt bocsátott mindkettejükre. – Még ki sem nyitottunk. Majd csak a jövő héten.

– Már mondták ezt nekem a városban, de én reméltem, hogy meg tudom győzni. Szeretem a régi házakat. Olyan bájosak, és van lelkük. – Nick szörnyűlködve hallgatta magát. – És a maga panziója olyan hívogatóan fest.

– Köszönöm – mondta Mrs. Baker kicsit határozatlanul. – De még olyan sok dolgunk van, mielőtt hivatalosan megnyitunk...

– Én nem fogok zavarni. El tudom látni magam, még reggelire sincs szükségem.

– Hogyan? Nem reggelizik?

Nick csak azt akarta hangsúlyozni, hogy nem fog senkit feltartani. Vajon Mrs. Baker valóban választ vár a kérdésére?

– Öö... nem – nyögte. – Általában nem reggelizem.

– Tisztességes reggelire mindenkinek szüksége van – jegyezte meg Mrs. Baker anyáskodva.

Nicknek nem sok tapasztalata volt az ilyen nőkkel. A saját anyját ritkán látta, a család többi tagját, a testvéreit, unokahúgait, unokaöccseit meg soha.

– Reggeli nélkül nem boldogul az ember – mondta Mrs. Baker. – Nem csoda, hogy így néz ki, ilyen...

– Fáradtan? – segítette ki Nick.

Az asszony alaposan végigmérte, aztán bólintott. Nick együttérzést olvasott ki a szeméből.

– Az éjszakai járattal érkeztem Brazíliából – mondta. – Szörnyű volt. Én már túl öreg vagyok az ilyesmihez.

Harry a távolból felvihogott.

– Kedvesem, ha maga túl öreg, akkor én már fél lábbal a sírban vagyok – jegyezte meg Mrs. Baker komoly hangon.

Erre Nick már nem tudott mit mondani. Csak állt, nézte a barátságos nőt, és a csodában reménykedett.

– Csak nem sérült meg? – kérdezte hirtelen Mrs. Baker aggódva.

Nick csak ekkor vette észre, hogy gépiesen dörzsölgeti a fájós vállát.

– Nem, asszonyom, semmi bajom. – Csak éppen fáj a térde és a válla, nincs hol álomra hajtsa a fejét, ha ide nem engedik be. Ezt mind megpróbálta némán tudatni az asszonnyal, hogy meghassa.

– Nem hagyhatom állni ebben az állapotban csak úgy az utcán, ha nincs hova mennie – szólalt meg végül Mrs. Baker. – Ha nem zavarja, hogy a földszinten még dolgoznak a munkások...

Sikerült!

– Lenne esetleg olyan szobája, amelyikbe besüt reggel a nap? Az remek lenne, én ugyanis korán kelek – jegyezte meg Nick fesztelenül, miközben Mrs. Baker mögött belépett a házba.

Egy pillantás az első emeleti ablakból megmutatta, hogy jobban nem is járhatott volna. Átellenben, kicsit lejjebb nyílt Kim nappalijának ablaka. Nicknek szabad belátása lett, és látta, mit csinál odabenn a lány. A leeresztett redőny olyan szögben volt beállítva, hogy lentről ne lássanak be, de azzal Kim valószínűleg nem számolt, hogy valaki felülről akar benézni. Nick meglazította a nyakkendőjét, amely hirtelen szorítani kezdte. Többet fog látni abból, amit ez a gyanútlan fiatal nő csinál a saját lakásában, mint szeretné.

Gondosan elrejtette mindkét fegyverét és a technikai segédeszközöket, arra az esetre, ha nem tudná Mrs. Bakert lebeszélni róla, hogy takarítson a szobájában. Aztán lement a földszintre, és a frászt hozta az asszonyra, aki éppen a nyitott konyhaajtóban mosta a padlót.

– Bocsásson meg, csak egy kis friss levegőt akartam szívni – magyarázkodott Nick, és kilépett az idilli képet mutató kövezett udvarba. Egy fából épült teraszon kovácsoltvasból készült íves asztal állt székekkel, mellette nyugágy. Nick fejében megfordult, hogy a nyugágyba telepszik, de mivel az imént olyan sikeresen alakította a rokkantat, Mrs. Baker még képes lesz, és orvost hív hozzá.

Úgyhogy járkált egy kicsit, odalépett a nagy virágtartóhoz, amelyben a szivárvány minden színében pompázó virágok nyíltak, aztán megint visszament az asztalhoz. A gondolataiba merülve sétálgatott, míg egyszer csak megfordult, és majdnem összeütközött valakivel. A nő, akit nem hallott közeledni, ijedtében felsikoltott. Nick levegő után kapkodott. Csak álmodik? Vagy képzelődik? Megrázta a fejét, de a kép nem tűnt el.

Ott állt előtte Kim Cassidy, a szép szőke gyanúsított. Ösztönösen elkapta a karját, nehogy elessen. A nő ekkor rámosolygott.

– Üdv! – mondta. – Bocsásson meg, éppen meg akartam szólítani, de olyan hirtelen fordult meg, hogy nem volt rá időm.

– Üdv! – motyogta Nick gépiesen.

– Ó, igen – hallotta Harry hangját –, el is felejtettem mondani, hogy éppen feléd tart.

Nick összeszorította a száját. Micsoda alak! És még mindig fogalma sem volt róla, hol áll lesben Harry, és mi mindent lát.

– Nem akartam megijeszteni – mondta Kim Cassidy, akinek időközben lefagyott a mosoly az arcáról. Valószínűleg Nick komor ábrázata lombozta le.

– Nem, dehogy, egyáltalán nem ijesztett meg – igyekezett megnyugtatni a férfi, és végre elengedte a karját. – Csak egy kicsit szétszórt vagyok.

– Azt hittem, hogy maga Sam – folytatta a lány.

– Milyen Sam? – kérdezte Nick értetlenül.

– Mrs. Baker unokaöccse. Hátulról azt hittem, hogy ő az, ugyanolyan a termetük, és neki is barna haja van. Bár azon csodálkoztam, mit csinál itt öltönyben. Az utóbbi hetekben mindig itt dolgozott az udvarban. Csak üdvözölni akartam, mielőtt bemegyek Mrs. Bakerhez.

Mosolyogva állt Nick előtt a verőfényben, amelyben ragyogott a szőke haja, a meztelen karja és lába, aranyos bőre. Nem látszott belőle annyi, mint bikiniben, de Nicknek ez is több volt a soknál, és elterelte a gondolatait.

A hajón, miközben a napozó lányt figyelte, egyszer csak azon kezdett töprengeni, vajon milyen meleg lehet a bőre. Vagy inkább forró. Néha szinte érezte is... Önkéntelenül elhúzta a száját.

– Ezek szerint Mrs. Baker megnyitotta a panziót, amíg nem voltam itt? – kérdezte Kim, akit nem ijesztett el Nick barátságatlan modora.

– Nem, csak sikerült meggyőződnöm, hogy velem tegyen kivételt. Nick vagyok, Nick Cavanaugh. Örülök, hogy megismerhettem. – Kinyújtotta a kezét, de azonnal meg is bánta, mert mintha villám csapott volna bele, amikor megérintette a lányt, miközben rutinosan tovább mosolygott.

– Szállj le a földre, öregem! – hallotta Harry hangját.

– Kim Cassidy vagyok, itt lakom a szomszédban. Üdv Magnolia Fallsban! – mondta a fiatal nő kedvesen. – Sokáig marad?

– Még nem tudom, attól függ, mennyi idő alatt tudom elintézni, amiért jöttem. És aztán... lehet, hogy maradok még néhány napot, és pihenek. Ez a hely nagyon békésnek és csendesnek tűnik.

– Remélem, tetszeni fog. Ha valamire szüksége van, szóljon csak nyugodtan, szívesen segítünk.

– Köszönöm, nagyon kedves magától. – Nick igyekezett összeszedni magát. Nem szabad szem elől tévesztenie, miért van itt. Hirtelen ötlettől vezérelve megjegyezte: – Most éppen egy jó étteremre lenne szükségem. Tudna ajánlani egyet?

– A Fő utcán a Corner Dinnert – mondta Kim. – Egyszerűen elindul ezen az utcán, és oda jut – mutatott balra. – Úgy nyolc háztömbnyire van, el sem tudja téveszteni. Egyébként én is oda megyek, a nővéreimmel ebédelek. Még az is lehet, hogy ott találkozunk.

A következő pillanatban már a házba vezető lépcsőn volt. Mielőtt belépett, háromszor kopogott az ajtófélfán, és Mrs. Baker nevét kiáltotta.

Nick nagy levegőt vett. Szóval most elindul az étterembe, ahol Kim Cassidy is ebédel majd, és remélhetőleg mindent elmesél a nővéreinek az útról meg a férfiről, akit a hajón megismert. Lehet, hogy az egész gyerekjáték lesz, és holnap már mehet is haza. Itt az ideje, hogy rendezze a gondolatait.

– Nem volt rossz – hallotta megint Harry hangját –, nem voltál olyan határozott, mint máskor, de azért nem rossz.

– Hol az ördögben vagy? – suttogta Nick idegesen.

De Harry csak nevetett. Nick pedig elindult, hogy megebédeljen, és kihallgassa Kim Cassidyt.

2. FEJEZET

Nick már hozzálátott, hogy elfogyassza az ebédjét, amely vagdaltból és krumplipüréből állt mártással, és valóban remek volt, amikor a közelében hirtelen kiáltozni kezdtek az emberek. Már majdnem ösztönösen a fegyveréért nyúlt, amikor rájött, hogy nem félelmükben kiabálnak. Inkább ujjonganak.

Megfigyelése tárgya éppen belépett a helyiségbe. Szélesen kitarta napbarnított karját, és egyszerre három nőt ölelt meg, akik már korábban ott voltak. Közben olyan hangokat hallattak, amelyeket csak ujjongásként lehetett értelmezni.

– Jóságos ég! – mormolta magában Nick.

Harry így is meghallotta, mert a következő pillanatban már rá is kezdte:

– Ne felejtse el, hogy délen vagy, és a déli nők már csak ilyenek.

Nick úgy tett, mintha belemerülne az ebédjébe. A lányok már nem ujjongtak, de még mindig egymást ölelték, és egymás szavába vágva beszéltek. Bár Nick csak kétasztalnnyira ült tőlük, egy árva kukkot sem értett.

Ahogy belépett az étterembe, azonnal meglátta Kim nővéreit, mert ugyanolyan mézszőke hajuk volt, és ugyanolyan vidám, természetes kisugárzásuk. Valószínűleg férfiak tömegeinek vették már el az eszét a kisvárosban. Ennyi szépség zavarba hozza az embert, de Nick értette a mesterségét, így aztán leült egy közeli asztalhoz, hogy jól halljon mindent. Általában megbízhatott az éles hallásában, de most csődöt mondott. A nők mind egyszerre beszéltek. Nick azon kapta magát, hogy bámulja őket, annyira igyekezett kihámozni valamit a boldog fecsegésből.

Kim Bécsben járt? Mikor? Persze lehetett a kalóznak bécsi kapcsolatuk is, egy ilyen nyomon már el is indultak. Nick feje megfájdult az erőlködéstől. Álljunk csak meg! Nem azt mondta most a lány, hogy Eric idejön? A kalóz? A terrorista? A szerető?

Ebben a pillanatban észrevette, hogy két pincérnő a sarokban összedugja a fejét, és furcsa pillantásokkal méregeti őt. Elővette az ártatlan mosolyát, amely azt akarta sugározni, hogy „én csak egy egyszerű, hétköznapi alak vagyok”, de úgy tűnt, hogy a pincérnők nem dőlnek be neki. Óvatosabbnak kell lennie. Végre össze kell szednie magát, és a munkával foglalkoznia. Kim Cassidy ugyanolyan gyanúsított, mint a többi. Észbontóan szép, de Nick Cavanaugh eddig még minden nővel boldogult.

Kim a Corner Dinnerben ült a nővéreivel, Kate-tel és Kathie-vel meg a bátyja feleségével, Gwennnel, aki szintén olyan volt, mintha a nővére lenne. Csodásan érezte magát, boldog volt, ott nyüzsgött körülötte a családja, és szerelmes volt.

– Mesélj el mindent! – unszolta Kate.

– Hirtelen senki mást nem láttam, csak őt, értitek?

A három másik nő hevesen bólogatott. Kim volt közülük az egyetlen, akinek nem volt senkije, és még igazából szerelmes sem volt soha. Már éppen elkezdett aggódni, hogy pártában marad, és tessék!

Csak úgy ömlött belőle a szó, az egész világnak meg kellett tudnia, mi történt, mindenekelőtt azonban a nővéreinek.

– A hajón elszabadult a pokol, és akkor hirtelen ott termett. Egyáltalán nem látszott, hogy félne. Úgy festett, mintha mindennel boldogulna, bármi történik is. Értitek?

A hallgatóság lenyűgözve sóhajtott.

– A magabiztos férfiak olyan izgatóak – mondta Gwen.

Kathie bólintott.

– Van valami az olyan férfiakban, akik sosem jönnek zavarba.

– Pontosan – kontrázott Kim.

Megint sóhajtottak.

– És akkor mit csinált? Szóval a kalózok megtámadtak benneteket, és aztán? – kérdezte Kate.

– Lenyomott a fedélzetre, és lőtávon kívülre vitt, mert a kalózoknak fegyvereik voltak, és lövöldöztek! El tudjátok képzelni?

– Jaj, ne! – kiáltottak fel mindannyian.

– Én először azt gondoltam, hogy tűzijáték, vagy a gyerekek játszanak katonásdit. Azt hittem, mindjárt jön egy csomó ötéves a játék pisztolyával. Aztán hallani lehetett, ahogy a golyók lepattannak a hajótestről, ahogy a fém fémbe ütközik. Az emberek sikoltozni kezdtek. Borzasztó volt.

– Nagyon féltél? – kérdezte Gwen.

– Nem is tudom... Azt hiszem, igen, de aztán megjelent ő, és nem kellett félnem. – Kim arca csak úgy ragyogott. Az arcizmai már fájtak a folytonos mosolygástól, de mérhetetlenül boldog volt. – Lelökött a fedélzetre, és azt mondta, hogy maradjak fekve. A saját testével védett. Közém és a kalózok közé vetette magát! A legelső fedélzeten voltunk, közel a vízhez. A napozófedélzeten, amely teljesen nyitott, sehol sem lehetett elbújni.

– Húha! – mondta Kathie. – Nagyon örülök, hogy ott volt, és vigyázott rád.

– Én is – mondta Kim teljes szívéből. Mit is csinált volna Eric nélkül? Lehet, hogy le is lőtték volna.

– Velem maradt, amíg vége nem lett az egésznek, azt mondta, hogy vigyáz rám. Olyan csodálatos volt!

Nick majdnem félrenyelt. Meglehetősen biztosra vette, hogy ez az álomherceg azért volt a fedélzeten, hogy együttműködjön a kalózokkal. Ha csak egy kicsit is jobban sikerült volna a rajtaütés, és Nick meg az emberei közbe tudtak volna avatkozni, a csinos Kim Cassidyt a hercege valószínűleg élő pajzsként használta volna. Nick a lelki szemeivel látta, ahogy Eric Weyzinski Kim köré fonja a karját, nem azért, hogy megvédje, hanem hogy ne engedje elfutni, miközben elbújik mögé. Ennek a szegény, ártatlan lánynak meg fogalma sincs semmiről!

Hogyan fogadja majd, ha kiderül a szerelméről, hogy bűnöző? Nick szerette volna másra hárítani, hogy ezt elmondja neki, de a végén valószínűleg úgyis rá marad a feladat.

Komor képpel figyelt tovább, várt, és magába szívott minden szót, amelyet Kim Cassidy kiejtett a száján. Csak nem azt mondta, hogy a barátja nemsokára idejön? Az egyik nő megint ujjongani kezdett, és Nick nem volt biztos benne, mit hallott. Egyszer bele fog ebbe örülni!

Az étterem lassan megtelt. Nick rendelt még valami édességet. Úgy tűnt, hogy a fél város a Corner Dinnerben ad egymásnak randevút, és úgy látszott, mindenki ismeri Kim Cassidyt, és szeretné hallani a kalandját a kalózokkal. Percenként megállt valaki az asztaluknál. Kim mindenkit megölelt, és újra meg újra elmesélte a történetet. Úgy látszott, a helyiségben mindenki Kimről beszél. Nick csak foszlányokat hallott, amelyeknek semmi értelmük sem volt.

„...eljegyezte magát...” Ezt az overallos férfi mondta, aki éppen a kasszához ment fizetni.

Kim eljegyezte magát Weyzinskivel? Ennyire eszement nem lehet! Nick elnyomott egy káromkodást, és elgyötörten lehunyta a szemét.

„...Coloradóból...” A pasas Coloradóból jött volna? Ezen a nyomon el lehetne indulni. Nick elhatározta, hogy erre ráállítja Harryt.

„...Cleveland...” A sötétbarna öltönyös mondta a Clevelandet? Jó, akkor Coloradót és Clevelandet ellenőrizni.

„...szolgálati érdemérem...”

Nick felsóhajtott.

„...beszélni a polgármesterrel...”

„...beszélni a nővérével...”

„...érdemérem és eljegyzés egyszerre...”

Nick feje majd szétrobbant. Hát senki sem tud normálisan beszélni? Az egész teremben nem lehet egyetlen használható információt szerezni? Lehetséges, hogy Kim eljegyezte magát azzal a bűnözővel?

Az lehetetlen! Vagy mégis?

Talán nem az ő hibája. Az olyan férfiakkal, mint Eric Weyzinski, különleges hatalmuk van a nők

fölött. És aztán nem tudják megkülönböztetni az ocsút a búzától.

Nick maga is sok kedves, gyanútlan nőt rávett már, hogy bízson benne. Mindent elhittek neki, amit mondott, miközben ő hazudott, mint a vízfolyás. A homlokát ráncolta. Talán ő is olyan, mint az az alak, aki nemsokára összetöri Kim Cassidy szívét?

– Még nem látok teljesen tisztán – mondta később Nick a telefonban az ágya szélén ülve.

Kim gyalog ment haza az étteremből, ő pedig nagyon lassan követte. Kim mit sem sejtve, gondtalanul bandukolt. Útközben folyton megállt, rengeteg emberrel beszélgetett, az eget kémlelte, a virágokat szagolgatta. Nick úgy érezte, mintha egy elviselhetetlenül hosszú nyúlt reklámfilmbe csöppent volna. Úgy tűnt, mintha az egész világ tele lenne túláradó boldogsággal. A kedve is tisztára elromlott tőle.

– Valami baj van? – kérdezte Harry élénken. Még Harrynek is túl jó kedve volt.

– Fogalmam sincs, mi van – vallotta be Nick.

– Az étteremben nem hallottál semmit? – kérdezte Harry.

– Épp ellenkezőleg, túl sokat is hallottam. Hogy valószínűleg eljegyezte magát. Hogy idevárja Weyzinskit, vagy holnapra, vagy a jövő hétre, vagy a jövő hónapra. Hogy Weyzinski Coloradóból származik, vagy Clevelandből, de az is lehet, hogy Pittsburghból. – Nick elgyötörten felsóhajtott.

– Remekül haladok, ahogy látod.

Harry felnevetett.

– Magnolia Falls kisváros.

– És?

– Összevissza beszélnek az emberek. Állandóan. És közben az egésznek csak jó, ha húsz százaléka igaz, lehet, hogy még annyi sem.

– Még a végén azt hiszem, hogy mindenki engem akar félrevezetni – mondta Nick. – Hogy mindenki egy húron pendül, és az orromnál fogva vezet.

– Ugyan, dehogyan, csak fecsegnek. Mindenki pletykál mindenkiről. Hidd el, nincs ebben semmi rendkívüli.

Nick felsóhajtott.

– Csak kövesd tovább a lányt, Nickie! – tanácsolta Harry fesztelenül. – Tapadj rá, hogy még a parfümje illatát is érezd! És csak azt hidd el, amit az ő csinos kis szájából hallasz, sőt, talán azt se. Addig én ellenőrzöm Weyzinskit Coloradóban, Clevelandben és Pittsburghben. Ártani nem árthat. A végén még ránk ragyog a szerencse, és a pasas tényleg megjelenik itt holnap.

– Vagy nem.

Harry halkán nevetett.

– Itt fekszik előttem a nő lakásának alaprajza. Ugye nem tévedek, ha azt gondolom, hogy még pazarabb a kilátásod, mint gondoltuk?

Nick nem szólt egy szót sem.

– Az utcáról nézve remeknek tűnik a szög. Belátsz a nappalijába, és aztán jobbra a folyosón a hálószobájába...

– Hagyd abba, Harry!

– Ekkora malacod nem lehet. A szerencse fia vagy.

Nick ekkor egyszerűen kikapcsolta a barátját és kollégáját. Még órák voltak hátra sötétedésig, amikor Kim Cassidy felkapcsolja a lámpát a lakásában, és behúzza a függönyt. Reméljük, behúzza. Vagy abból indul ki, hogy úgysem lát be hozzá senki? Nick ablaka volt az egyetlen, amelyből tökéletes belátás nyílt a lány lakásába.

Kim a nappaliban ült a padlón, és telefonált. Egyik hívást intézte a másik után. Közben nyújtózkodott, hajlongott, és végrehajtott néhány jógagyakorlatot. Nick egyetlen mozdulatát sem tévesztette szem elől. Egy fotelban ült, a lábát felrakta, és lenézett Kim lakásába. Ahogyan Harry mondta: a megfigyelőállás tökéletes volt. És órák óta csak a lányt látta.

Kim felkapcsolta a lámpát, amikor esteledni kezdett, miközben Nick a sötétben ült. A redőnyt

úgy állította be, hogy egyenesen Kim nappaliját és konyháját lássa. A folyosón jobbra valóban nyitva állt a hálószoba és a fürdő ajtaja. Oda nem látott be olyan jól, de azért ezt-azt sejteni lehetett.

Hallgatta, mit mond Kim Cassidy a telefonban. Beszél két barátnőjével az iskolából, aztán egy évfolyamtársával a főiskoláról. Ezt követően néhány kolléganővel az általános iskolából, ahol tanított, és ahol két hete kezdődött a nyári szünet. Mindenki ugyanazt akarta tudni: pontosan mi történt az úton.

Vajon csak képzelődik, vagy minden alkalommal, amikor elmeséli a történeteket, egy kicsit veszít az élénkségéből? Mintha valami szomorú felhang is megjelent volna. Mintha kicsit aggódna.

Nick most megtudta, hogyan mutatkozott be Weyzinski: Eric Daniels néven. Valószínűleg azt állította, hogy befektetéssel foglalkozik. Nick cinikusan felnevetett. Kim azt is megemlítette, hogy a pasi Coloradóban és Clevelandben járt. Úgy tűnik, sokat utazik. Pittsburghról nem esett szó. Kaliforniában lakik, bár a lány helységnevet nem említett.

Nick figyelte, ahogy kiporszívózik és letörli a port. Azt is figyelemmel kísérte, ahogy lemossa a konyhában a pultot, és kitakarítja a hűtőszekrényt. Aztán egy időre eltűnt a fürdőszobában. Hála az égnek, Nick csak a bezárt ajtót látta, de amikor Kim kijött, halkán felsóhajtott. A haját törülközőbe csavarta, és néhány huncut tincs a karcsú nyaka körül tekergőzött. Fényes anyagból készült vékony fürdőköpenye inkább kiemelte, mintsem eltakarta igéző idomait, ráadásul minden lépésnél szétnyílt. Mezítláb volt. A távcsővel Nick azt is látta, hogy kilakkozta a lábkörmeit, és úgy érezte magát, mint egy szerencsétlen kukkoló. És az is! Semmi más, csak egy nyavalyás kukkoló.

Úgy tűnt, mintha Kim magában beszélne vagy énekelne. Kihozta a fürdőszobából a testápolót, az egyik lábát feltette a dohányzóasztalra, és elkezdte bekrémezni egészen a lábujjáig. Nick nagy levegőt vett. Ezzel boldogul. A hajón sokszor látta, ahogy bekrémezi magát, és elég jól bírta. Aztán Kim keze felfelé vándorolt a fürdőköpeny alatt, egészen a combjáig. Hát persze, nem szeretné, ha a szép barnasága eltűnne. De a helyzet sokkal rosszabb volt, mint a hajón. Úgy tűnt, mintha a látvány, ahogyan a nő simogatja magát, egy erotikus filmből származna. Feltúrta a köpenye ujját, és bekente az alkarját. Aztán az egyik kezével bekrémezte a nyakát, a vállát és valószínűleg a mellét is...

Nicknek még sosem volt része ilyen érzéki látványban. A teste azonnal életre kelt, és ő semmit sem tudott ellene tenni. Viszont a tekintetét sem tudta levenni róla. Maga volt az édes pokol. Aztán egyszer csak nem bírta tovább, és lehunyta a szemét. Amikor megint kinyitotta, Kim ablaka már sötét volt. A lány lekapcsolta a villanyt, és őt itt hagyta epekedve.

Nick felsóhajtott. Csalódott volt, és dühös magára. Szerette volna a falba verni a fejét. Szerette volna megrázni Kimet, és jól beolvasni neki, hogy ilyen lehetetlen helyzetbe hozta mindkettejüket. Addig rázta volna, amíg meg nem ígéri, hogy máskor óvatosabb lesz.

Szerette volna megmagyarázni neki, hogy nem szeretheti ezt a bűnözőt, aki egy számító senki. Eric Weyzinskinek nagy gyakorlata van abban, hogyan használja ki az embereket, úgyhogy nem Kim a hibás, hogy bedőlt neki. Az ártatlan nők gyakran elkövetik ezt a hibát. Időközben ugyanis Nick meggyőződött róla, hogy Kim Cassidy ártatlan. Semmi köze a bűnügyhöz. De persze ezt nem mondhatta el neki. Kimnek sosem szabad megtudnia, hogy ő megfigyelte.

Vajon minden este fürdőt vesz? – futott át az agyán a gondolat hirtelen. Mindig ezt a vékony fürdőköpenyt viseli, és mindig ilyen elviselhetetlenül érzékien krémezi be magát?

Nick tudta, hogy nincs menekvés.

Kim korán kelt, megevett egy almát, és telefonált a nővérének, Kate-nek. Aztán vékony pólót, rövidnadrágot és szandált vett fel. El akart ugrani a parkba, hogy megnézzze a szökőkutat, amelyet Kate iskolájából néhány gyerek szeretett volna átalakítani a nyáron. De amikor odakinn benézett Mrs. Baker udvarába, látta, hogy a tegnapi vendég egyedül üldögél ott, és nem mozdul. Vajon ébren van? Kim megállt az alacsony sövény mellett, amely a két udvart elválasztotta egymástól. A férfi olyan csendesnek tűnt, hogy benne önkéntelenül felmerült a gondolat, lélegzik-e egyáltalán. Az egyik kényelmes, vastagon párnázott kerti széken ült, a fejét hátrahajtott, a szemét napszemüveg takarta. Most látta csak Kim, hogy a mellkasa lassan emelkedik és süllyed,

és rádöbbsent, hogy már percek óta meredten nézi.

A jobb oldali ablakon félrelibbent a függöny. Mrs. Baker kinézett, meglátta Kimet, és intett neki, hogy várja meg. Nemsokára maga is megjelent az udvaron. Megállt az ösvény túloldalán Kimmel szemben, fejcsóválva hátranézett a vendégre, és odasúgta:

– Szegény ember! Azt hiszem, nincs valami jól.

– Valóban?

Mrs. Baker bólintott.

– Tegnap késő éjszakáig tapétáztam az étkezőben, amely éppen a szobája alatt van. Állandóan felkelt, és járkált. Egyáltalán nem aludt semmit. Úgyhogy fogtam magam, és felmentem hozzá, hogy megkérdezzem, minden rendben van-e. Azt mondta, hogy igen, de én ebben nem vagyok olyan biztos. Amikor tegnap megérkezett, szinte könnyögött, hogy adjam ki neki a szobát. Fáj a háta. Vagy a válla? Ráadásul sántít is. Biztosan fájdalmai vannak. És most világos nappal itt ül, és alszik. Azt gondoltam, hogy egyszerűen csak kimerült, de most azon jár az agyam, hogy nem valami más van-e mögötte? Valami komolyabb.

– Ő nem mondott semmit? – kérdezte Kim.

– Nem, egy árva szót sem. Mit gondol, jól van? Tudja, igazán nem szeretném, ha az első vendégem összeesne, vagy még annál is rosszabb. – Mrs. Baker suttogni kezdett. – Ugye érti, mire gondolok? Hiszen semmit sem tudok róla. Mindjárt az első vendégem! Igazán rossz ómen lenne.

Kim a homlokát ráncolta. Mrs. Baker hajlamos rá, hogy túldramatizálja a dolgokat, és neki egyáltalán nem volt olyan érzése, mintha Nick Cavanaugh a sír szélén állna, de kedvelte Mrs. Bakert, és hitt a jelekben.

Az biztos, hogy a férfiban van valami nehezen megfogható és valami... elutasító? Nem, inkább zavart. Vagy ijedt? Nem, az sem. Egyszerűen csak... furcsa.

– Megnézné, kedvesem, hogy jól van-e? – kérte Mrs. Baker. – Megtenném én magam, de az éjjel, úgy tűnt, nem tetszett neki, hogy felmentem hozzá. Mintha szimatolnék utána, és rajtakaptam volna valamin.

– Rendben, beszélek vele – ígérte Kim.

– Hozok magának egy csésze teát, akkor lesz ürügye, hogy odaüljön mellé, és beszélgessen vele egy kicsit.

Mrs. Baker beszaladt, hogy megfőzze a teát. Kim megkerülte a sövényt, és átment a panzió udvarába. Ott megállt, mert nem tudta eldönteni, mitévő legyen. Nem akarta megijeszteni a vendéget. Ha egész éjszaka nem aludt, mert fájdalmai voltak, akkor most igencsak szüksége van a pihenésre.

Óvatosan leült mellé egy székre, hátradőlt, és feltette a lábát. Várt. Úgy gondolta, ha Mrs. Baker megjön a teával, felébreszti Mr. Cavanaugh-t. Gyönyörű kora nyári reggel volt. Az ég halványkékben ragyogott, a nap süttött. Könnyű szellő lengedezett, és még nem volt túl meleg.

Kim lehunyta a szemét, és gondolatban visszament a hajóra, mielőtt jöttek volna a kalózok, és a világ szép volt. Maga előtt látta Eric arcát, és igyekezett nem aggódni amiatt, hogy még mindig nem hallott felőle semmit.

Az előző este biztos volt benne, hogy Eric felhívja, de ő nem jelentkezett. Azon a számon, amelyet megadott, nem érte el. Talán késett a gépe, és csak éjjel ért haza? Valami ilyesminek kellett történnie. Ma biztosan telefonál. Már alig várta, hogy újra lássa, bemutassa a családjának, megnézzék a várost, együtt legyen vele.

A szerelem csodás érzés. Lenyűgöző. Bódító. Kimnek állandóan Ericre kellett gondolnia, vágyódott utána, álmodozott róla. Valószínűleg állandóan bugyután mosolyog, de ez sem érdekelte. Eric csodálatos, elbűvölő, álmai férfi.

Kim felsóhajtott, kinyújtotta a karját a feje fölé, és belesüllyedt a székbe. A terasz szélén ekkor megjelent Mrs. Baker macskája, egy természetes, fekete-fehér szőrgombolyag, a neve Cleo. Kim kinyújtotta felé a kezét, és várta, hogy a macska szokás szerint felugorjon az ölébe egy kis simogatásért. De Cleo ügyet sem vetett rá, hanem Nick Cavanaugh lábát szimatolta.

– Hagyd, Cleo! – suttogta Kim. – Fáradt szegény. Nem aludt jól.

De már késő volt. Mielőtt Kim megakadályozhatta volna, a hatalmas macska már fent is volt Nick ölében. A férfi nagyot kiáltott és felugrott. A keze gépiesen a bal hóna alatt matatott. Fura, gondolta Kim. A macska felpúpozta a hátát, és Nickre fújt.

– Mi az ördög... – szitkozódott az idegen. Levette a napszemüvegét, és levegő után kapkodva a neveletlen macskára meredt. A cica megint fújt, és Kim látta, hogy a karmait egészen lehetetlen helyen mélyesztette a férfi combjába.

– Ez csak Mrs. Baker macskája – próbálta megnyugtatni a szomszédot.

Nick ugyanolyan arccal fordult felé, ahogy az imént a macskát nézte az ölében: mintha nem tudná elhinni, hogy valaki ott ül mellette. Mintha fogalma sem lenne, hol van, vagy nem hinne a szemének.

– Minden rendben? – kérdezte a lány.

– Nem, egyáltalán semmi sincs rendben – morogta Nick, és látszott, hogy még mindig nem tért magához. – Mi az ördög történt?

– Elaludt – mondta Kim olyan szelíden, ahogyan az iskolában a legkisebbekhez beszélt, mivel Nick Cavanaugh éppen olyan ijedtnek tűnt, mint a kicsik az első napon, amikor rájönnek, hogy az anyukájuk otthagya őket. – Mrs. Bakernél van, a teraszon.

Nick nem válaszolt, a tekintetével megint végigpásztázta az udvart, végül a macskára meredt az ölében. Cleo hunyorított. Már nem púpozta a hátát, és úgy tűnt, a karmait is visszahúzta. Legalábbis Kim ezt remélte. A macska forgolódott egy kicsit, aztán megint letelepedett.

– Csak azt szeretné, hogy megsimogassa – magyarázta Kim.

– Én is sok mindent szeretnék, amit nem lehet – morogta Nick, de óvatosan a macskára tette a kezét. Nem simogatta meg, csak megfogta, hogy ne mozduljon. Különös tekintettel meredt a lányra.

– Elaludt – ismételte meg Kim a biztonság kedvéért. – Emlékszik?

– Az nem lehet – ellenkezett a férfi.

– Hogyhogy? Sosem alszik?

– Nyilvánosan soha.

– Akkor csak pihent, és egy kicsit lehunyta a szemét – mondta Kim megint olyan hangon, mintha egy ötéves gyerekhez beszélne. Egyes emberekkel lehetetlen vitatkozni.

Cleo megint megfordult Nick ölében, és szemlátomást megsértődött, hogy nem figyelnek rá.

– Belém vájta a karmait – jegyezte meg Nick most már nyugodtabb hangon.

– Persze, mert megijesztette.

– Én inkább azt mondanám, hogy ő ijesztett meg engem – javította ki a férfi.

– Talán tudja, hogy maga nyilvánosan sohasem alszik, és azt gondolta, abból nem lehet baj, ha felébreszti.

Az új szomszéd csak némán meredt Kimre, aki majdnem felnevetett. Nick zavara olyan őszinte volt, hogy az már szinte nevetséges. Úgy festett, mint akit az életben még sohasem leptek meg.

– Cleónak hívják, és Mrs. Baker macskája. Furcsa, hogy eddig nem ismerkedtek meg, ugyanis általában alig várja, hogy minden újonnan érkezett megcsodálja.

A macska dorombolni kezdett, amikor megtalálta a legkényelmesebb helyet Nick ölében.

– Csak semmi karmolászás! – szólt rá Nick.

– Simogassa meg, addig úgysem megy el, és fogadok, hogy makacsabb, mint maga – tanácsolta Kim.

– Azt hiszi, eltűröm, hogy egy macska túsul ejtsen?

Kim felnevetett. Valamilyen oknál fogva egyre jobban mulattatta Nick Cavanaugh viselkedése.

– Van valami konkrét oka, hogy itt van? – kérdezte most a férfi.

– Tulajdonképpen azért küldtek, nézzem meg, hogy nem halt-e meg.

Úgy tűnt, ez megadta a kegyelemdőfést Nicknek. Kim ellenállhatatlanul viccesnek találta ezt az egészet.

– Tudom, hogy éjszaka nem aludt valami jól, és...

– Honnan tudja, hogy nem aludtam? – támadt rá a férfi.

- Mrs. Bakertől – mondta Kim.
- Magával beszél meg a vendégek alvási szokásait? – hitetlenkedett Nick.
- Csak aggódott, mert maga egész éjszaka járkált, és mivel azt mondta neki, hogy beteg...
- Nem vagyok beteg – tisztázta Nick.
- Amint hallom, azt állította, amikor szobát kért tőle. Mrs. Baker mesélte...
- Mindent elmesél, amit a vendégeiről megtud?
- Félt, hogy maga nem alszik, hanem...

Nick álla leesett, de egy szót sem szólt.

Vajon megsértődött? Vagy dühös? Kim igyekezett nem mosolyogni, amikor hozzátette:

- Csak nem akarta, hogy meghaljon álmában, miközben senki sem veszi észre.

Nick Cavanaugh kicsit félrebillentette a fejét, mintha úgy jobban értené, és megfejthetetlen arckifejezéssel nézett rá. Kim nem tudta megállni, és elnevette magát.

– Rossz ómen lett volna, ha az első vendége meghal álmában, és Mrs. Baker sokat ad a jelekre. De nagyon kedves ember.

– Nem haldoklom – jelentette ki Nick hangosan és érthetően, mintha valami rejtett hallgatósághoz beszélne.

Cleo felállt, szemrehányó tekintettel nézett rá, aztán leugrott, és eltűnt a bokrok között.

- Elnézést! – mondta Kim nevetve.
- Úgy nézek ki, mint aki haldoklik?
- Nem, de...

Ebben a pillanatban megérkezett Mrs. Baker a teával, és gyors, kérdő pillantást vetett Kimre. Kim észrevétlenül megrázta a fejét. Elvette tőle a tálcat, és letette a kisasztalra az új szomszéd mellé.

– Köszönöm, Mrs. Baker – mondta. – Sajnos most már mennem kell, de Mr. Cavanaugh biztosan szívesen elteázgat itt magában.

- Persze. – Mrs. Baker hálás tekintettel nézett rá, és gyorsan eltűnt odabent.

– Köszönöm szépen – mondta Nick, amikor Mrs. Baker elment. A homlokát dörzsölte. Csak nem fáj a feje?

- Igazán nincs mit – válaszolta Kim, és felvette az asztalról a táskáját.
- Már megy is? – tudakolta a férfi.

Kim bólintott.

– Ne legyen túl szigorú Mrs. Bakerhez! Egy kicsit ideges a nyitás miatt, és ilyenkor könnyen elsírja magát.

- Igyekszem nem megríkatni – mondta Nick szárazon.

Kim elfojtott egy nevetést, és elment. Közben mosolygott a bajusza alatt. Micsoda fura egy ember!